

Text i fotos: SEBASTIÀ GODAY

o la generositat agraïda

—A què es deu la seva vinculació a Osca?

—De fet a dues circumstàncies, la primera: la Maria, la meua dona, és d'Osca. I en segon lloc, a l'agraïment, a la gratitud. Jo aleshores era un soldadet que no havia sortit de Santa Coloma. El servei militar, en una peripècia que no ve al cas, em va dur a Osca. Jo pintava en les meves estones d'oci sense haver tingut mai cap mena d'aprenentatge artístic, exceptuant les hores mortes que vaig passar mirant com l'amo de can seixant-cinc, el Sr. Carles Vilallonga, pintava i dibuixava darrere el taulell i en les sortides dominicals que organitzava per pintar, a plen air, els voltants de la riera de Santa Coloma, exuberants i bells. Un dia, l'alcalde d'Osca, el senyor Vicente Campo, va veure un Sant Crist que jo pintava a l'església de San Domingo, que encara conservo al meu estudi; i en va quedar fascinat. En aquells moments se les va enginyar per aconseguir que la Corporació municipal creés una beca que em permetia anar a fer estudis de belles arts a l'Acadèmia de Bellas Artes de San Fernando, a Madrid. Com pots comprendre això era com un miracle; per a un xicot de Santa Coloma era un repte que no podia desapropitar, tot i així, a Madrid treballava de sastre, el meu ofici, per poder menjar. Jo anava al meu vol, mirava les meves hores d'anar a treballar, les classes de dibuix, de pintura. A l'Acadèmia vaig aprendre tota mena de recursos pictòrics, tractaments de les teles, que m'agraden mats i amb una preparació especial i particular; fabricar-me els colors amb procediments que encara faig servir. A l'Acadèmia vaig aprendre l'ofici

